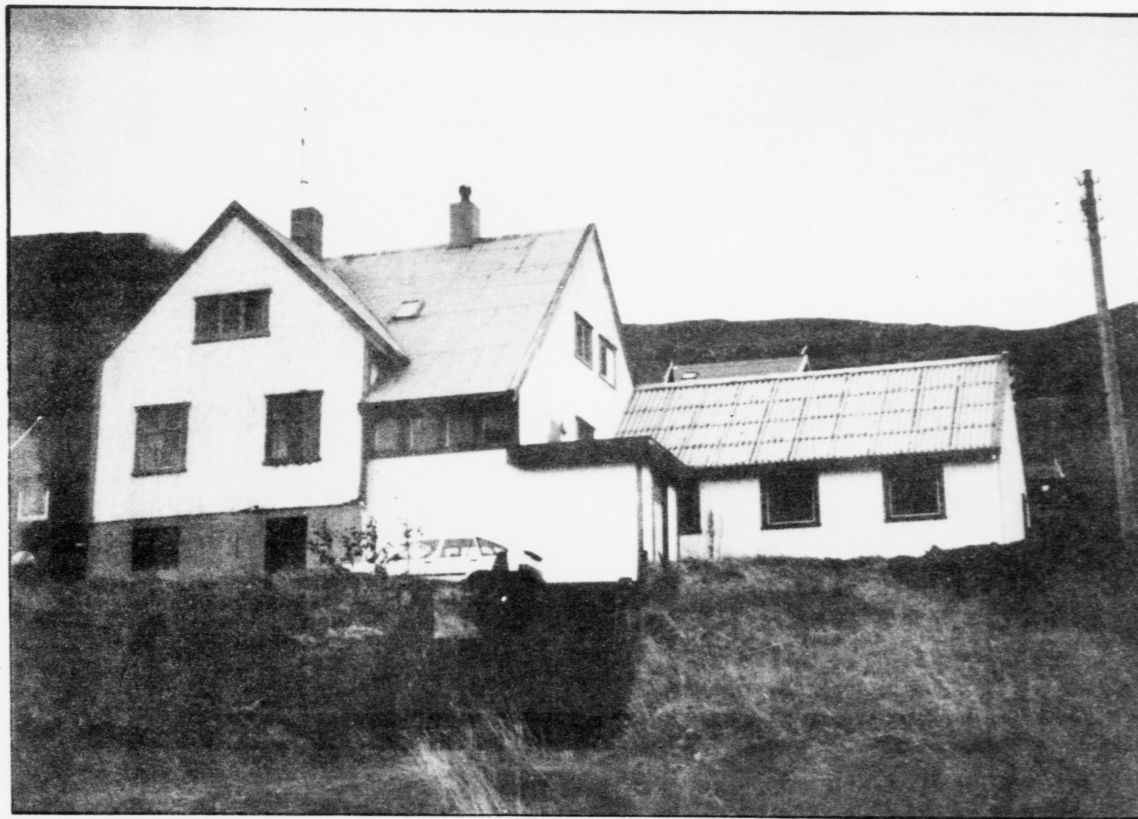

»Fer bara ein snapsur niðurum, er alt aftur, sum tað var áður«

At alkoholisma er ein oyðileggjandi plága – bæði fyri tann drekkandi, tey avvarandi og tey, sum eru nærhendis viðkomandi – man fáur ivast í.

Heim verða uppløyst, vinir gerast óvinir, friðar-dýr gerast ófriðarkroppar.

Soleiðis kundi verið hildið fram at ramsa upp.

Orð eru næstan ikki fyri øllum tí, ið rekur í kjalarvørrinum á alkoholismu.

Men kortini er ikki vónleyst hjá einum alkoholikara at sleppa burturúr alkoholismuni.

Altíð ein vón

Mangan verður alt málað so svart, at tað sær nærmast vónleyst út, og mongum hevur verið heilsað við orðum: »Nei, góði. Hjá tær er eingin vón. Tú klára aldrin at leggja av!«

Men sum sagt: Tíbetur eru prógvini fyri tí óvugta so mong, at ein rættiliga skjótt má sláa fast, at sjálvt tann mest niðurundir komni alkoholisturin hevur eina vón.

»Glottin« í Klaksvík er eitt felag, sum hjálpir fólki, ið hava trupulleikar av sjúkuni alkoholismu – bæði alkoholikarunum sjálvum og teirra avvarandi.

Tann, sum ringast er staddur og er smekktfullur hvønn dag, hevur líka góðar møguleikar sum tann, ið smáþimpar hvønn týsdag og friggjadag, tá konan er í bindiklubb-anum og børnini eru farin í song.

Hjálp og upplýsing
Tað er júst eisini hetta, ið drivur verkið hjá felagnum »Glottanum« í Klaksvík.

»Glotti« heldur til í gomlu sýslumanshúsunum í Klaksvík. Talan er um ein felagsskap av alkoholikarum, sum hava lagt av at drekka:

»Vit eru framvegis alkoholikarar, men vit drekka ikki meira. Vit hava lært at taka ábyrgdina av okkara lívi og levnaði, og tað er eisini tað, vit við hesum royna at lata onnur fáa lut í.«

Hetta sigur Rudolf Joen-

sen, ið er ein av teimum, sum er við til bæði at gera eitt fyriryrgjandi og hjálpanði arbeiði fyri alkoholistar.

Hava sjálv verið ígjøgnum tað

»Tað vísir seg, at tað so sanniliga er neyðugt við einum slíkum arbeiði,« greiðir hann frá. »Vit, sum eru her, hava sjálv verið ígjøgnum eina avvenjing, og vit vita tí bæði, hvussu tað er at vera drekkandi alkoholistur, og hvussu tað er at vera turrlagdur alkoholistur.«

Rudolf sigur, at tað kortini meira og meira vísir seg, at talan ikki longur bert eru um drekkari, men at misnýtsla av eitt nú sovi- og nervatablettum er nakað, ið hevur vundið uppá seg í stórum.

»Tað vísir seg, at ikki er serliga torført at fáa fatur á slíkum, og sum tað er

við brennivíni, verður ein eisini bundin av tí,« sigur hann.

Meira og meira

Rudolf vísir millum annað á, at eins og tað rættiliga skjótt hjá einum drekkandi alkoholisti vísir seg, at ikki er nóg mikið við bert einum snapsi um dagin, so er heldur ikki nóg mikið hjá einum tablettmisnýtara bert at fáa eina tablett um dagin.

Somuleiðis tekur misnýtslan eisini til í styrki, og tað gongur bara tann eina vegin.

Tað er øllum slíkum misnýtarum, »Glotti« roynir at hjálpa. Alt, ið sagt verður, er eisini í trúnaði, so ongum nýtist vera bangin fyri at leita sær hjálpar.

Óg tørvurin á slíkari hjálpi tykist eisini vera rættiliga stórur. Tey, ið leita sær hjálpar, eru í øllum aldrum, men fyri

tað mesta er talan um fólk, sum eru rættiliga tilkomin.

»Ofta vísir tað seg, at tað skal ein tíð ganga, áðrenn ein er vorðin alkoholistur,« sigur Rudolf. »Men túverri vísir tað seg eisini, at long tíð ofta gongur, áðrenn ein alkoholistur fær tikið seg saman at søkja hjálpar, ella at onkur roynir at hjálpa.«

Minnesota-fyrirmyndin

Tað arbeiði, sum verður gjørt út frá »Glottanum«, verður gjørt eftir Minnesota-fyrirmyndini.

»Tað fyrsta, ein má læra, er at taka ábyrgd,« greiðir Rudolf frá. »Vit ganga út frá, at alkoholisma er ein sjúka, sum ein altíð kemur at hava. Men ein hevur ikki fyri neyðini at drekka, og skal læra at lata vera.«

Hann sigur frá sær sjálvum, at hann hevur

verið turrlagdur alkoholistur í tvey ár, men at hann er fullkomuliga greiður yvir, at ikki ein dropi má fara niðurum, skal sjúkan haldast niðri. »Verður tað bert til so mikið sum tann eina snapsin, so er alt aftur sum áður,« sigur hann.

»Glottin« er opin týsdag til hósdag kl. 18-22 og leygardag kl. 14-17. Gjøgligt er at ringja til felagsskapin á tlf. 57722.

Orð: Hilmar Jan Mynd: T. Lervig